

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Enhed: Kommunaljura
Sagsbeh.: JVI/CVA/SDY/JVB
Sags nr.: 1105432
Dok. Nr.: 529957
Dato: 17. maj 2011

Notat
om visse spørgsmål i forbindelse med Sundhedsudvalgets be-
handling af lovforslag nr. L 171

I dette notat behandles visse spørgsmål, der blev rejst af Sundhedsudvalgets medlemmer over for ministeren på et møde den 10. maj 2011, herunder begrebet sundhedsperson, særligt i forhold til pædagogisk og psykologisk indsats i tilknytning til sundhedsfaglig patientbehandling.

Der er i forbindelse med udvalgsbehandlingen af lovforslaget fremsat ønske om, at andre relevante faggrupper, som er ansat i sundhedsvæsenet, men som ikke er sundhedspersoner, kan få adgang til elektroniske patientjournaler.

Til brug for sådanne ansattes indsats i tilknytning til sundhedsfaglig patientbehandling, fx pædagogisk og psykologisk arbejde, der må ses som et led i den samlede sundhedsfaglige indsats, vil der i nogle tilfælde, uagtet at de pågældende ansatte ikke optræder som sundhedspersoner, i begrænset omfang kunne opstå situationer, hvor de pågældende ansatte måtte have behov for oplysninger fra patientjournalen, jf. afsnit 4.1. En adgang til elektronisk indhentning fra en patientjournal vil følgelig kunne lette de pågældende ansattes behandlingsrelevante arbejde.

Det må dog anses for tvivlsomt, om der efter persondatalovens regler om behandling af følsomme personoplysninger, herunder helbredsoplysninger, uden samtykke kunne gives sådanne ansatte selvstændig adgang til elektroniske patientjournaler.

Det foreslås herefter, at der i sundhedsloven indsættes en bestemmelse, hvorefter læger og sygehusansatte tandlæger med patientens samtykke kan lade andre, der er tilknyttet patientens behandlingsenhed, indhente oplysninger om patienten i fornødent omfang, når det er nødvendigt i forbindelse med aktuel behandling af patienten.

En lignende ordning kendes fra sundhedslovens § 42 a, stk. 8, hvorefter læger og sygehusansatte tandlæger under disses ansvar kan lade *medicinstuderende* indhente oplysninger som nævnt i § 42 a, stk. 1, i forbindelse med behandling af patienter.

Notatet er opbygget på følgende måde:

1. Begrebet sundhedsperson
2. Sundhedspersoners adgang til elektronisk indhentning af patientoplysninger efter gældende regler og lovforslaget
3. Ikke-sundhedspersoners adgang til elektronisk indhentning af patientoplysninger efter gældende regler og lovforslaget
4. Behovet for en videre adgang for ikke-sundhedspersoner ansat i sundhedsvæsenet til indhentning af elektroniske patientjournaloplysninger
 - 4.1. Særligt om pædagogisk indsats til støtte for sundhedsfaglig patientbehandling

- 4.2. Særligt om psykologer
- 4.3. Særligt om farmaceuter
- 4.4. Konklusion
- 5. Forholdet mellem persondataloven og sundhedsloven
 - 5.1. Generelt
 - 5.2. Andre faggruppers adgang til indhentning af patientoplysninger efter persondataretten
- 6. Hvorledes sikres det, at andre faggrupper ansat i sundhedsvæsenet vil få adgang til patientens journal?
- 7. De tekniske rammer for adgang til epj-systemerne

1. Begrebet sundhedsperson

Sundhedsloven fastlægger i § 6, at der ved sundhedspersoner forstås personer, der er autoriserede i henhold til særlig lovgivning til at varetage sundhedsfaglige opgaver, og personer, der handler på disses ansvar.

Ved sundhedsfaglige opgaver tænkes her først og fremmest på behandling, som efter loven omfatter undersøgelse, diagnosticering, sygdomsbehandling, fødsels-hjælp, genoptræning, sundhedsfaglig pleje samt forebyggelse og sundhedsfremme i forhold til den enkelte patient, jf. sundhedslovens § 5.

1.1. Autoriserede sundhedspersoner

Lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed (autorisationsloven) (lovbekendtgørelse nr. 1350 af 17. december 2008 med senere ændringer) opregner en kreds af faggrupper (18), der er autoriserede til at varetage sundhedsfaglig virksomhed og dermed sundhedspersoner i sundhedslovens forstand. Disse er – opregnet i autorisationslovens rækkefølge – som følger, idet de med asterisk markerede grupper med lovforslaget får samme adgang som læger og sygehusansatte tandlæger til elektronisk indhentning af patientoplysninger:

Læger*, tandlæger*, kiropraktorer, sygeplejersker* (inkl. sundhedsplejersker), jordemødre*, ergoterapeuter, fysioterapeuter, bioanalytikere, kliniske diætister, radiografer*, bandagister, kliniske tandteknikere, tandplejere, optikere, kontaktlinseoptikere, optometriste, fodterapeuter samt social- og sundhedsassistenter*

1.2. Andre sundhedspersoner

Personer, der ikke er undergivet en autorisationsordning inden for sundhedsområdet, kan kun optræde som sundhedsperson i lovens forstand, når de på en autoriseret sundhedspersons, fx en læges eller sygeplejerskes, ansvar varetager sundhedsfaglig virksomhed.

1.3. Ikke-sundhedspersoner

En psykolog, der er autoriseret i henhold lov om psykologer m.v. (lovbekendtgørelse nr. 132 af 27. februar 2004 med senere ændringer), er kun en sundhedsperson i sundhedslovens forstand i det omfang, vedkommende udfører sundhedsfaglige opgaver, det vil i den sammenhæng sige psykologisk undersøgelse og behandling af psykisk lidelse samt rådgivning af mennesker, der uden at være syge, befinder

sig i en krisesituation eller på anden måde har personlige vanskeligheder. Der kan dels være tale om virksomhed på et sygehus eller en anden behandlingsinstitution inden for sundhedsvæsenet, dels om virksomhed i privat praksis, når virksomheden omfattes af ovennævnte beskrivelse. I det omfang psykologer udfører anden psykologvirksomhed som fx rådgivning inden for undervisnings- og social sektoren er de ikke sundhedspersoner.

Apotekervæsenet er en del af sundhedsvæsenet, men er reguleret i lægemiddel-lovgivningen, herunder apotekerloven og lægemiddeloven - og ikke i sundhedsloven. I den forbindelse optræder farmaceuter som sundhedspersoner efter lægemiddel-lovgivningen. Det samme gælder apotekere med apoteksbevilling og apoteksbestyrere, der er godkendt til at lede et apotek i apotekerens fravær..

Apotekere og farmaceuter anses derimod ikke som sundhedspersoner efter sundhedsloven, fordi de ikke er autoriserede i henhold til lovgivningen, som fx læger og sygeplejersker, til at varetage sundhedsfaglige opgaver.

Apoteks- og sygehusansatte farmaceuter handler endvidere i deres almindelige opgavevaretagelse (medicinudlevering m.v.) på eget ansvar og ikke på autoriserede sundhedspersoners, fx lægers og sygeplejerskers ansvar. Disse personalegrupper *optræder* derfor ikke som sundhedspersoner.

Farmaceuter vil dog i nærmere bestemte sammenhænge undtagelsesvis kunne varetage sundhedsfaglige opgaver på sundhedspersoners ansvar, og i disse sammenhænge vil de da *optræde* som sundhedspersoner i sundhedslovens forstand. Dette må i den enkelte sammenhæng bero på en konkret vurdering om det er tilfældet.

Andre faggrupper med pædagogiske støttefunktioner til patientbehandlingen i sundhedsvæsenet udfører heller ikke sundhedsfaglig virksomhed på autoriserede sundhedspersoners ansvar og optræder derfor ikke som sundhedspersoner.

1.4. Konklusion

Det kan således konkluderes, at hverken apoteks - og sygehusansatte farmaceuter eller faggrupper med pædagogiske funktioner er autoriserede i henhold til særlig lovgivning til at varetage sundhedsfaglige opgaver, og at de i deres almindelige opgavevaretagelse som udgangspunkt ikke handler på autoriserede sundhedspersoners ansvar. De er derfor som udgangspunkt ikke sundhedspersoner i sundhedslovens forstand.

Psykologer er kun sundhedspersoner, når de deltager i patientbehandling.

2. Sundhedspersoners adgang til elektronisk indhentning af patientoplysninger efter gældende regler og lovforslaget

2.1. Efter de *gældende regler* i sundhedslovens § 42 a (lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010) er det kun *sundhedspersoner*, der under de betingelser, der er angivet i de enkelte bestemmelser, ved opslag i elektroniske systemer i fornødent omfang kan indhente en patients helbredsoplysninger m.v., når det er nødvendigt i forbindelse med aktuell behandling af den pågældende patient.

Læger og sygehusansatte tandlæger har efter de gældende regler fuld adgang til at indhente såvel aktuelle som historiske oplysninger i en elektronisk patientjournal, når det er nødvendigt i forbindelse med aktuell behandling af den pågældende patient, jf. sundhedslovens § 42 a, stk. 1.

Andre sundhedspersoner har efter de gældende regler kun adgang hertil under visse nærmere betingelser, jf. nærmere sundhedslovens § 42 a, stk. 2–4.

2.2. Lovforslaget indebærer, at en række andre *sundhedspersoner* får samme adgang som læger og sygehusansatte tandlæger til at indhente såvel aktuelle som historiske oplysninger i en elektronisk patientjournal, når det er nødvendigt i forbindelse med aktuell behandling af den pågældende patient, jf. lovforslagets § 1, nr. 1. Det drejer sig om følgende grupper:

Ikke-sygehusansatte tandlæger, jordemødre, sygeplejersker, sundhedsplejersker, social- og sundhedsassistenter, radiografer og ambulancebehandlere med særlig kompetence

Ministeren foreslås endvidere tildelt en bemyndigelse til at fastsætte regler om, at andre *sundhedspersoner*, der som led i deres virksomhed deltager i behandling af patienter, kan indhente en patients helbredsoplysninger m.v. i samme udstrækning som læger m.v. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2. Der foretages med lovforslaget ikke yderligere ændringer for andre sundhedspersoner.

3. Ikke-sundhedspersoners adgang til elektronisk indhentning af patientoplysninger efter gældende regler og lovforslaget

3.1. Efter de gældende regler i sundhedsloven har ikke-sundhedspersoner ikke adgang til at *indhente* en patients helbredsoplysninger m.v. ved opslag i elektroniske systemer.

En sundhedsperson kan derimod efter sundhedslovens § 43 *videregive* en patients helbredsoplysninger m.v. til andre formål end sundhedsfaglig behandling, herunder til ikke-sundhedspersoner. En sådan videregivelse kan finde sted med patientens samtykke. Videregivelse uden patientens samtykke kan finde sted, hvis

1. Der i henhold til andre retsfor skrifter er pligt til at videregive
2. Videregivelsen er nødvendig for en berettiget varetagelse af en åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten, sundhedspersonen eller andre (en "vædispringsregel")
3. Videregivelsen er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- og kontrol opgaver.

3.2. Lovforslaget ændrer i sin foreliggende form ikke herpå.

De restriktive betingelser for videregivelse uden patientens samtykke skal ses i sammenhæng med, at der er tale om videregivelse af oplysninger fra en patientjournal. Som det fremgår af journalføringsbekendtgørelsens § 1, stk. 5 (bekendtgørelse nr. 1373 af 12. december 2006), er patientjournalen et arbejdsredskab, der af hensyn til patientsikkerheden skal danne grundlag for den *sundhedsfaglige* be-

handling af patienten, dokumentere den udførte behandling, fungere som det nødvendige interne kommunikationsmiddel mellem det personale, der deltager i behandlingen af patienten, sikre kontinuitet i behandlingen og sikre information af patienten.

Hertil kommer, at det alene er autoriserede sundhedspersoner samt efter ministerens bestemmelse om andre grupper af sundhedspersoner, hvis virksomhed kan indbringes for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, enten som patientklage eller i form af Lægemiddelstyrelsens eller Sundhedsstyrelsens indbringelse af en sag for Disciplinærnævnet, jf. lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (klage- og erstatningsloven) (lovbekendtgørelse nr. 1350 af 17. december 2008 med senere ændringer) §§ 2 og 2 a.

4. Behovet for en videre adgang for ikke-sundhedspersoner ansat i sundhedsvæsenet til indhentning af elektroniske patientjournaloplysninger

Som nævnt i afsnit 3.1. er der kun i særlige tilfælde uden patientens samtykke mulighed for efter sundhedslovens § 43 at *videregive* oplysninger om en patients helbredsforhold m.v. til ikke-sundhedspersoner.

Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt personer, der er ansat i sundhedsvæsenet uden at optræde som sundhedspersoner, jf. afsnit 3.2., i nogle tilfælde kan have et behov for selv at kunne *indhente* helbredsoplysninger m.v. om patienter i en elektronisk patientjournal.

4.1. Særligt om pædagogisk indsats til støtte for sundhedsfaglig patientbehandling

I det omfang ikke-sundhedspersoner er ansat i sundhedsvæsenet som pædagogisk støttefunktion, opstår spørgsmålet, om disse grupper som led heri kan have et behov for selv at kunne indhente helbredsoplysninger m.v. om patienter i elektroniske patientjournaler. Et eksempel herpå kan være en pædagogisk fagperson, som bistår det sundhedsfaglige team med en svært retarderet mindreårig patient, som er involveret i den psykiatriske behandling af et barn, eller som yder støtte til genoptræning af en voksen med hjerneskade.

En sådan fagperson kan ikke anses for at have noget *sundhedsfagligt* behov for af egen drift at kunne indhente patientens aktuelle eller historiske helbredsoplysninger m.v., men alene et begrænset behov for oplysninger om patienters helbred.

Hvis sådanne fagpersoner af andre grunde end rent sundhedsfaglige i nogle tilfælde har behov for at få kendskab til helbredsoplysninger om eksempelvis børn og unge med fysiske eller psykiske helbredsproblemer, vil disse oplysninger – såvel før som med lovforslag nr. L 171 - i givet fald kunne *videregives* fra en sundhedsperson efter reglerne i sundhedsloven § 43, dvs. som udgangspunkt alene med patientens samtykke (eller ved børn under 15 år med forældremyndighedsindehaverens samtykke).

Det er grundlæggende et ledelsesansvar – under iagttagelse af videregivelsesreglerne i sundhedsloven – at sikre, at ansatte ikke-sundhedspersoner får sådanne

oplysninger fra en patientjournal, som er nødvendige for, at de kan udføre deres faglige arbejde på kvalificeret vis.

Det vurderes derfor, at udøvelsen af det pædagogiske arbejde som udgangspunkt ikke nødvendiggør, at disse faggrupper får direkte adgang til indsigt i alle de sundhedsfaglige oplysninger m.v., som fremgår af EPJ.

På den anden side er der andre personer end sundhedspersoner, som er ansat i sundhedsvæsenet, der kan yde en særlig pædagogisk støtte i forbindelse med aktuel behandling af en patient som led i den samlede sundhedsfaglige indsats. En adgang til elektronisk indhentning af helbredsoplysninger m.v. fra en patientjournal vil – i det begrænsede omfang, hvori de pågældende måtte have brug for disse oplysninger – kunne lette de pågældende persongrupperes pædagogiske arbejde.

4.2. Særligt om psykologer

I det omfang en psykolog deltager i patientbehandling og dermed er sundhedsperson i sundhedslovens forstand, vil den pågældende psykolog være omfattet af adgangen til EPJ efter sundhedslovens § 42 a, stk. 2, som giver adgang til indhentning af aktuelle helbredsoplysninger m.v. om den pågældende patient, der er tilknyttet samme behandlingsenhed som psykologen, når det er nødvendigt til brug for aktuel behandling af patienten.

Til brug for psykologers indsats i tilknytning til sundhedsfaglig patientbehandling, fx i forhold til neurokirurgiske patienter, der må ses som et led i den samlede sundhedsfaglige indsats, vil der i nogle tilfælde, uagtet at psykologen derved ikke optræder som sundhedspersoner, i begrænset omfang kunne opstå situationer, hvor psykologen måtte have behov for oplysninger fra patientjournalen.

4.3. Særligt om farmaceuter

I medfør af sundhedslovens § 157, stk. 6, har farmaceuter, apotekere og apotekspersonale, der som nævnt ikke er sundhedspersoner i sundhedslovens forstand, adgang til de oplysninger, der er registreret om en medicinbruger i *Det Fælles Medicinkort* (FMK), når medicinbrugeren har givet samtykke hertil. Apotekere og apotekspersonale har desuden adgang til oplysninger, der er registreret om ordinationer, når adgangen er nødvendig for ekspedition af ordinationen.

Herudover kan sygehusansatte farmaceuter og farmakonometer, der efter udpegning af sygehusledelsen af patient- og lægemiddelsikkerhedsmæssige grunde foretager medicingennemgang eller medicinafstemning, efter sundhedslovens § 157, stk. 4, få adgang til de oplysninger, der er registreret om patienten i FMK, når dette er nødvendigt i forhold til den pågældendes behandling af patienten.

Farmaceuter må således alene gøre sig bekendt med *medicinoplysninger i FMK*. Der er hverken i den eksisterende lovgivning eller med lovforslag nr. L 171 en adgang for farmaceuter til at kunne foretage opslag i et elektronisk patientjournalssystem, som indeholder andre oplysninger om patientens helbred.

Det er ikke sigtet med de elektroniske patientjournaler, at alle aktører, der har en uddannelse inden for medicin og sundhed, skal kunne indhente oplysninger i disse. Det er således et krav, at den der indhenter oplysninger ved opslag i et EPJ-system, skal være sundhedsperson, der deltager i patientbehandling. Der kræves

endvidere en patient-behandler relation mellem patienten og vedkommende sundhedsperson.

I det omfang en farmaceut undtagelsesvis måtte deltage i patientbehandlingen og dermed fungerer som sundhedsperson, vil den pågældende farmaceut derimod være omfattet af adgangen efter sundhedslovens § 42 a, stk. 2, til elektronisk indhentning af aktuelle patientoplysninger, hvorved det faglige behov for oplysninger om patientens helbred i almindelighed må anses for tilstrækkeligt dækket.

4.4. Konklusion

Det er for lovforslaget helt grundlæggende, at der på den ene side tages behørigt hensyn til, at der er tale om adgang til særligt personfølsomme oplysninger, og at der på den anden side tages hensyn til at sikre en sammenhæng, høj kvalitet, vidensdeling og sikkerhed i patientbehandlingen.

Udgangspunktet er derfor, at der ikke gives ikke-sundhedspersoner ansat i sundhedsvæsenet adgang til elektronisk indhentning af helbredsoplysninger m.v. om enkelte patienter i patientjournaler.

Det afgørende er ikke, om sådanne grupper af ikke-sundhedspersoner har en selvstændig adgang til en elektronisk patientjournal, men derimod at de rent faktisk *bliver* bekendt med de helbredsoplysninger m.v., som er nødvendige i deres arbejde med patienterne.

Disse oplysninger kan – såvel før som efter lovforslag nr. L 171 – i givet fald *vide-regives* fra en sundhedsperson med patientens samtykke efter reglerne i sundhedsloven § 43.

I det omfang ikke-sundhedspersoner undtagelsesvis deltager i den sundhedsfaglige behandling og handler på en autoriseret sundhedspersons vegne, vil de optræde som sundhedspersoner og være omfattet af adgangen efter sundhedslovens § 42 a, stk. 2, til elektronisk indhentning af aktuelle helbredsoplysninger m.v. om den pågældende patient, der er tilknyttet samme behandlingsenhed som vedkommende ansatte, når det er nødvendigt til brug for aktuel behandling af patienten.

Til brug for sådanne ansattes indsats i tilknytning til sundhedsfaglig patientbehandling, fx pædagogisk og psykologisk arbejde, der må ses som et led i den samlede sundhedsfaglige indsats, vil der i nogle tilfælde, uagtet at de pågældende ansatte derved ikke optræder som sundhedspersoner, i begrænset omfang kunne opstå situationer, hvor de pågældende ansatte måtte have behov for oplysninger fra patientjournalen, jf. afsnit 4.1. En adgang til elektronisk indhentning fra en patientjournal vil følgelig kunne lette de pågældende ansattes behandlingsrelevante arbejde.

En lignende ordning kendes fra sundhedslovens § 42 a, stk. 8, hvorefter læger og sygehusansatte tandlæger under disses ansvar kan lade *medicinstuderende* indhente oplysninger som nævnt i § 42 a, stk. 1, i forbindelse med behandling af patienter.

5. Forholdet mellem persondataloven og sundhedsloven

5.1. Generelt

Persondatalovens § 7 indeholder regler for behandling (f.eks. videregivelse og indhentelse) af følsomme oplysninger, herunder helbredsoplysninger. Persondatalovens § 7 er baseret på artikel 8 i databeskyttelsesdirektivet.

Efter persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 1, kan oplysninger om helbredsforhold mv. behandles (f.eks. videregives og indhentes), såfremt den, oplysningerne vedrører, har givet samtykke hertil, og oplysningerne er nødvendige til brug for den opgave den dataansvarlige skal varetage.

I særlige tilfælde kan behandling af helbredsoplysninger mv. ske uden samtykke efter persondatalovens § 7, stk. 5. Dette kan ske, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) behandlingen af oplysningerne skal være nødvendig med henblik på forebyggende sygdomsbekæmpelse, medicinsk diagnose, sygepleje eller patientbehandling eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, og
- 2) behandling af oplysningerne skal foretages af en person inden for sundhedssektoren, der efter lovgivningen er undergivet tavshedspligt.

Indhentningsreglen i sundhedslovens § 42 a er en særregel i forhold til persondatalovens regler om behandling af personoplysninger (§§ 6-8 og § 11). Det er således sundhedslovens § 42 a, der regulerer de i § 42 a nævnte sundhedspersoners indhentelse af patienters helbredsoplysninger mv. ved opslag i epj-systemer i forbindelse med patientbehandling, og ikke persondatalovens behandlingsregler. Sundhedslovens regelsæt skal dog fortsat være inden for rammerne af persondatadirektivets behandlingsregler. Grunden til, at det er muligt, at have en "sige-fra-regel" som i sundhedslovens § 42 a, stk. 7, og ikke en samtykke-regel, er adgangen efter persondatalovens § 7, stk. 5, og det bagvedliggende EU-direktiv for behandling af helbredsoplysninger.

Adgang for øvrige persongrupper end de i § 42 a nævnte sundhedspersoner til oplysninger i elektroniske patientjournaler er reguleret i sundhedslovens § 43, hvorefter en sundhedsperson under visse betingelser - som udgangspunkt med patientens samtykke - kan videregive helbredsoplysninger mv. til øvrige persongrupper til andre formål end behandling. Sundhedslovens § 43 er ligeledes en særregel i forhold til persondatalovens behandlingsregler, hvorfor persondatalovens behandlingsregler viger for sundhedslovens § 43. Sundhedslovens § 43 "flugter" således med persondatalovens § 7, stk. 2.

Sundhedslovens § 42 a og § 43 regulerer, hvorvidt den konkrete sundhedsperson kan indhente eller videregive oplysninger, uanset om videregivelsen sker mellem personer inden for samme myndighed, eller om de er ansat i forskellige myndigheder.

Persondatalovens øvrige regler, herunder de grundlæggende betingelser i § 5 om formålsbestemthed og proportionalitet samt persondatalovens sikkerhedsregler, skal fortsat iagttages ved indhentelse og videregivelse af personoplysninger.

Frem til 2009 indeholdt forvaltningsloven regler for manuel videregivelse mellem myndigheder. Denne form for videregivelse er med lovændringen i 2009 (lov nr. 503 af 12. juni 2009, jf. lovforslag nr. 137, FT 2008-2009) nu reguleret i persondataloven.

5.2 Andre faggruppers adgang til indhentning af patientoplysninger efter persondataretten

Af forarbejderne til persondatalovens § 7, stk. 5, og Datatilsynets praksis fremgår, at ved "sygepleje eller patientbehandling" må – ud over almindelig behandling hos privat praktiserende læger og på hospitaler – antages at omfatte fysioterapi, kiropraktik og lignende professionel assistance i forbindelse med afhjælpning af symptomer på og årsager til sygdomstilstande. Bestemmelsen må i hvert fald antages at omfatte aktiviteter, som foretages af de grupper af personer, der i dag er underkastet et krav om offentlig autorisation, herunder f.eks. fodterapeuter, fysioterapeuter, ergoterapeuter, jordemødre, optikere, kliniske diætister, tandplejere og læger."

Det må på den baggrund anses for tvivlsomt, om faggrupper, der ikke er autoriserede i henhold til en særlig lovgivning til at varetage sundhedsfaglige opgaver, og som udfører en pædagogisk eller psykologisk indsats inden for sundhedsvæsenet som et led i den samlede sundhedsfaglige indsats, kan anses som værende omfattet af persondatalovens § 7, stk. 5.

Det betyder, at sådanne faggruppers behandling af helbredsoplysninger mv. kan ske efter de øvrige behandlingsregler i persondatalovens § 7. Disse faggrupper vil derfor kunne indhente helbredsoplysninger mv., på baggrund af et samtykke fra den oplysningerne vedrører, forudsat at oplysningerne er nødvendige til brug for den opgave, den pågældende skal varetage.

6. Hvorledes sikres det, at andre faggrupper ansat i sundhedsvæsenet vil få adgang til patientens journal?

Det begrænsede behov, andre faggrupper måtte have for at kunne indhente oplysninger fra patientjournalen til deres ikke-sundhedsfaglige arbejde, jf. afsnit 4.4., vil kunne sikres ved, at der med en ændring af § 42 a gives andre mulighed for – på en læges eller sygehusansat tandlæges ansvar – at indhente de fornødne oplysninger, som er nødvendige for deres behandling af patienten. Oplysningerne vil i givet fald, for at sikre overensstemmelse med persondatarettens regler, jf. afsnit 5.2, skulle indhentes med patientens samtykke. En sådan ændring af § 42 a vil tillige omfatte de grupper af sundhedspersoner, som ikke bliver omfattet af den foreslåede udvidelse af § 42 a, stk. 1, jf. afsnit 1.1. Der henvises til vedhæftede udkast til ændringsforslag.

7. De tekniske rammer for adgang til epj-systemerne

Et epj-system er en fælles betegnelse for elektroniske systemer, der indeholder elektroniske patientjournaler. Der findes således ikke et epj-system, men en lang række lokale epj-systemer.

Sundhedslovens § 42 a indeholder ikke regler om, hvorledes epj-systemerne systemteknisk skal opbygges. Sundhedslovens § 42 a sætter de juridiske rammer for sundhedspersoners adgang til oplysninger i elektroniske patientjournaler uanset det enkelte epj-systems opbygning.

Sundhedslovens § 42 a skal ses i sammenhæng med de gældende regler i persondataloven om, at de enkelte dataansvarlige skal træffe de fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger mod misbrug. Der henvises til besvarelsen af udvalgets spørgsmål nr. 1 til L 171.